

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.473 van 19 februari 2014
in de zaak A. 210.973/ XII-7521**

In zake: Magda BLONDEEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN
OOST-VLAANDEREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 december 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 3 oktober 2013 van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen “tot het ontslag wegens definitief vastgestelde beroepsongeschiktheid van mevrouw Magda Blondeel [...], waarmee een einde wordt gesteld aan de statutaire aanstelling ingevolge de tussentijdse evaluatie ongunstig – geheel onvoldoende”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 februari 2014.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Leen Vanbrabant, die loco advocaten Peter Crispyn en Maarten Blondeel verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is statutair celhoofd administratie bij de dienst Patrimonium van de provincie Oost-Vlaanderen.

Op 21 mei 2012 wordt haar functioneren voor de periode 1 juli 2010 tot 30 juni 2012 als “ongunstig – geheel onvoldoende” beoordeeld.

Voor de daaropvolgende periode van 23 mei 2012 tot 23 november 2012 wordt op 26 november 2012 haar andermaal de beoordeling “ongunstig – geheel onvoldoende” toegekend. Tegen die tweede ongunstige evaluatie van 26 november 2012 stelt verzoekster beroep in. Na advies van de beroepscommissie evaluatie, beslist de provinciegriffier op 21 januari 2013 dat het ongunstig resultaat van de evaluatie van verzoekster voor de evaluatieperiode

23 mei 2012 tot en met 23 november 2012, “ongunstig - geheel onvoldoende” blijft. Die beslissing van 21 januari 2013 maakt het voorwerp uit van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State, gekend onder rolnummer A. 209.492/XII-7481.

3.2. Met een brief van 27 februari 2013 deelt de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen aan verzoekster het volgende mee:

“Naar aanleiding van uw tweede ongunstige evaluatie van 26 november 2012, zijn een aantal beslissingen genomen door de deputatie. Deze brief geeft hiervan een kort overzicht weer.

Volgens artikel 208 van de rechtspositieregeling kan de deputatie in uw dossier overgaan tot ontslag wegens beroepsongeschiktheid. Op zitting van 7 februari 2013 werd beslist vooralsnog niet over te gaan tot ontslag maar verder te onderzoeken wat de mogelijkheden tot heroriëntatie zijn.

Na onderzoek door dienst Werving en Loopbaan is er een mogelijkheid tot ambtshalve herplaatsing in een lagere graad (RPR, artikel 250 tem 255) naar voor geschoven (beslissing deputatie in zitting van 21 februari 2013). Naar aanleiding van deze beslissing zal er met u een loopbaangesprek gehouden worden door [P.D.C.].

Los van bovenstaande beslissingen is er een tijdelijke oplossing gezocht om de knellende situatie voor alle partijen draaglijker te maken.

Daarom is u ook aangeboden om tijdelijk tewerkgesteld te worden op directie Cultuur en dit tot er een definitieve oplossing is.”

Met een brief van 20 maart 2013 laat de raadsman van verzoekster aan de deputatie weten dat, wat de ambtshalve herplaatsing in een lagere graad betreft, “in *casu* niet is voldaan aan de voorwaarden vermeld in de art. 252 t.e.m. 254 [RPR]”, maar dat verzoekster wel “akkoord [kan] gaan met een ambtshalve herplaatsing overeenkomstig de art. 244 t.e.m. 249 RPR, teneinde tot een voor alle partijen aanvaardbare oplossing te komen”.

3.3. Op 25 april 2013 brengt de deputatie verzoekster ervan op de hoogte dat zij kennis genomen heeft van de beslissing van verzoekster om “niet in te gaan op [het] geboden alternatief” en dat een hoorzitting zal worden georganiseerd op 8 mei 2013. Er wordt daarbij gewezen op artikel 208, § 4, van de rechtspositieregeling, naar luid waarvan “u het recht heeft zich te laten bijstaan door een raadsman, u kan zich weliswaar niet laten vertegenwoordigen. Indien u

door overmacht niet aanwezig kan zijn op de hoorzitting, kan er een schriftelijk verweer ingediend worden”.

Verzoekster bood zich niet aan op de hoorzitting. De deputatie nodigt haar daarom opnieuw uit voor een hoorzitting op 6 juni 2013. Zij brengt daarbij nogmaals in herinnering dat verzoekster zich kan laten bijstaan door een raadsman, dat zij zich evenwel niet kan laten vertegenwoordigen en dat indien zij door overmacht niet aanwezig kan zijn op de hoorzitting, een schriftelijk verweer kan worden ingediend. De deputatie voegt daaraan toe dat de afwezigheid van verzoekster op de hoorzitting zo zal worden uitgelegd dat zij afziet van haar recht om gehoord te worden en dat zij bij gebrek aan schriftelijk verweer ervan uitgaat dat verzoekster van dit recht geen gebruik wenst te maken.

Met brief van 4 juni 2013 deelt de raadsman van verzoekster aan de deputatie mee dat verzoekster om medische redenen niet aanwezig was op de hoorzitting van 8 mei 2013, dat zij om diezelfde redenen niet aanwezig zal zijn op de hoorzitting van 6 juni 2013 en dat zij van geen enkel recht afstand doet.

De deputatie stelt de hoorzitting daarop andermaal uit naar 20 juni 2013. Ook dan is verzoekster niet aanwezig, noch dient zij een schriftelijk verweer in.

De deputatie nodigt verzoekster opnieuw uit voor een hoorzitting op 19 september 2013. Daarop laat de raadsman van verzoekster op 16 september 2013 weten dat zijn cliënte om medische redenen niet aanwezig kan zijn en dat zij “op generlei wijze afstand [doet] van haar recht om persoonlijk gehoord te worden”.

Op 18 september 2013 vraagt de raadsman van verzoekster nog dat hem “enige duidelijkheid [wordt verschaft] omtrent [de] bedoeling met de uitnodiging van [verzoekster] tot de door [de deputatie] voorgestelde ‘hoorzitting’”.

3.4. Op 3 oktober 2013 beslist de deputatie tot het ontslag van verzoekster wegens “definitief vastgestelde beroepsongeschiktheid”, waarmee een einde wordt gesteld aan de statutaire aanstelling ingevolge de tussentijdse evaluatie ongunstig-geheel onvoldoende. Er wordt haar een opzeggingstermijn van 18 maanden toegekend, ingaande op 1 november 2013.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van verzoekster

5. Verzoekster betoogt dat zij een ernstig moreel nadeel lijdt. Haar reputatie wordt ernstig besmet en haar gezondheidstoestand lijdt eronder. Zij stelt dat ze het eindresultaat van de evaluatie en het daarop volgende ontslag ervaart als een onrechtvaardige en ernstige miskennen van haar inspanningen en prestaties. Zij voelt zich gekrenkt in haar beroepstrots en ondervindt zodoende een moreel nadeel dat vergelijkbaar is met een ontslag bij tuchtmaatregel. Bovendien bestaat de kans dat zij haar verworven kennis verliest en dat zij die niet kan verbeteren, waardoor zij onoverkomelijke professionele moeilijkheden zal ondervinden bij haar reïntegratie.

Beoordeling

6. Luidens artikel 17, § 3, vierde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bevat het enig verzoekschrift waarmee de schorsing van de tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement wordt gevorderd, “een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing [...] rechtvaardigen”.

Luidens artikel 8, eerste lid, 3°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bevat het enig verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, waarbij alle stukken worden gevoegd die het risico op dergelijke nadeel aantonen”.

Uit deze bepalingen volgt dat een verzoekende partij haar uiteenzetting niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het voor de tegenpartij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

7. Verzoekster ziet het nadeel dat zij lijdt ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing op moreel en professioneel vlak, alsook op het vlak van haar gezondheidstoestand.

Verzoekster concretiseert in haar uiteenzetting niet haar nadeel op het vlak van haar gezondheidstoestand. Het kan dan ook niet in aanmerking worden genomen.

Wat het aangevoerde moreel en professioneel nadeel betreft, houdt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in dat de relatie tussen verzoekster en het bestuur wordt verbroken en dit wegens beroepsongeschiktheid. Deze verbreking gaat evenwel niet onmiddellijk in. Er wordt aan verzoekster een opzeggingstermijn van achttien maanden toegekend, die ingaat op 1 november 2013 en derhalve eindigt op 30 april 2015 en waarin verzoekster wordt geacht dienstprestaties te verrichten. Met andere woorden, de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is voor die periode opgeschort. Deze opzeggingstermijn lijkt de periode tussen de bestreden beslissing en een definitieve uitspraak ten gronde te kunnen overspannen.

In die concrete omstandigheden van de zaak, maakt verzoekster niet aannemelijk dat een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing uitgesproken door de Raad van State, haar enig bijkomend voordeel kan opleveren.

8. Aan deze schorsingsvoorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

V. Besluit

9. Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 19 februari 2014, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Geert Debersaques